

En ineens is ie weg...

Mijn topper Sjoerd is niet meer.

De tranen blijven maar komen en ook de sms'jes, mailtjes, telefoontjes, medeleven... Het is onwaarschijnlijk afschuwelijk, ik hoop nog steeds wakker te worden uit deze nachtmerrie. Ik schrijf het nu maar van me af.

Het verhaal...

Zaterdagochtend 6 september. ging Sjoerd zoals gebruikelijk een paar uurtjes in zijn privélandje (ja, il divo was het zeker) grazen.

Bart (van stal) belde me om half negen dat Sjoerd lekker had gerend en gebokt, maar nu op drie benen stond en de dierenarts al was gebeld. Niemand heeft gezien wanneer het mis is gegaan. Ik ben direct naar stal gereden en hij stond in zijn box verschrikkelijk pijn te lijden met z'n linkerachterbeen in een akelige houding omhoog.

De dierenarts heeft hem de maximale pijnstilling gegeven in de hoop dat hij wat tot rust kwam. In de loop van de dag voelde ik al aan dat het heel ernstig was, maar je blijft toch hopen. In overleg met Jos Hofma van de Paardenkliniek in Nijkerk (wat een toppers!) hebben we Sjoerd de volgende ochtend half platgespoten om hem te kunnen vervoeren naar Nijkerk.

Hij heeft al z'n krachten gebruikt om de trailer in te strompelen, wetende dat hij geholpen zou worden, maar niet wetende dat het zijn laatste ritje zou worden...

Op de röntgenfoto's werd het al snel duidelijk: buigpees afgeknapt, aanhechting van spieren afgescheurd en tientallen botsplinters... Een ravage, andere woorden heb ik er niet voor.

Jos Hofma zei - ook met tranen in de ogen - dat dit einde verhaal was... Een onvoorstelbaar ongeluk en verschrikkelijke pech. De kans dat een paard dit oploopt na een schuiver in het land is bijna nihil. Maar we konden niets meer voor hem doen.

Als een echte Gribaldi x Jazz is hij snurkend, met grote ogen en met oren op steeltjes de binnenbak in gestrompeld omdat de matten waar hij op zou moeten liggen wel erg spannend vond! Na een narcose injectie is hij daar rustig in onze armen ingeslapen, waarna hij de finale injectie heeft gekregen.

Zo in de bloei van z'n leven, zo'n onvoorstelbaar mooi paard, vol vuur en passie... Zo'n enorme persoonlijkheid...

De tranen blijven komen maar hij is er niet meer en ik weet niet wat of wie deze leegte die ik voel nog ooit kan vullen. Gelukkig hebben we de foto's nog...

